

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe** ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek dr. Vizi András jogtanácsos által képviselt **C.C.F. Zrt. (alperes székhelye)** alperes ellen tisztességtelen szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 4-én kelt 33.G.40.821/2015/25. számú ítélete ellen a felperes 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes költségmentessége folytán le nem rótt 8.000 (Nyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a peres felek 2008. szeptember 4. napján kötöttek svájci frankban nyilvántartott, szabad felhasználású, deviza alapú kölcsönszerződést 8.000.000 forintra.

A felperes az elsőfokú bíróságra benyújtott és módosított kereseti kérelmében elsődlegesen a kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítását kérte a Ptk. 205. § (2) bekezdésére és az 523. § (1) bekezdésére hivatkozással.

Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdésének a), b), c) és e) pontja, valamint a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján semmis.

Harmadlagosan a kölcsönszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó 11. pontja miatt a részleges érvénytelenség megállapítását kérte a Ptk. 209/A. § és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. d) pontja alapján.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. március 4-én kelt 33.G.40.821/2015/25. számú ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 100.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes költségmentességi joga folytán feljegyzett 480.000 forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Határozata indokolása szerint a felperes elsődleges keresetét azért utasította el, mert a megállapítási kereset feltételei nem állnak fenn, ezért előterjesztésének nem volt helye.

A másodlagos és a harmadlagos kereseti kérelem elutasításának az volt az indoka, hogy az elsőfokú bíróság felhívása ellenére a felperes az érvénytelenség jogkövetkezményeire is kiterjedő kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperest kötelezte az alperes költségének a megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy azt a 3. § (6) bekezdése alapján 25%-ra mérsékelte, mert álláspontja szerint ez az összeg áll arányban a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak részbeni megváltoztatásával elsődlegesen a perköltség mellőzését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (Itv.) 39. § (1) és (3) bekezdését.

Változtatlanul azt állította, hogy a felek között nem volt konszenzus a kölcsön összegében és az alperes nem jelölte meg a folyósítási időpontot, ezért a kölcsön összege nem határozható meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül, így a jogorvoslati kérelemre tekintettel kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy érték alapján a jogi képviselő munkadíját helyesen állapította-e meg.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának az értékét nem a jogszabályoknak megfelelően határozta meg, mert a kölcsönszerződés létre nem jöttére tekintettel a pertárgy értéke nem határozható meg.

A Pp. 24. § (1) bekezdése értelmében a pertárgy értékének a megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó.

Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint a polgári peres és nemperes eljárásban az illeték alapja - ha törvény másként nem rendelkezik - az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke, jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke.

Az Itv. 39. § (3) bekezdése határozza meg az illeték számításának az alapját, ha az eljárás tárgyának az értéke az (1) bekezdésben foglaltak szerint nem állapítható meg.

A felperes elsődleges keresete a kölcsönszerződés létre nem jöttének, a másodlagos keresete a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségének a megállapítására irányult, azaz mindkét keresete az egész kölcsönszerződést és nemcsak egy részét érintette.

Az egységes bírói gyakorlat szerint a pertárgy értékének a megállapításánál a Pp. 24. §-ának (1) bekezdésében és az Itv. 39. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket nemcsak a marasztalásra irányuló keresetekre kell alkalmazni, hanem azok akkor is irányadóak, ha a kereset marasztalás helyett a szerződés létrejöttének vagy létre nem jöttének, továbbá érvényességének vagy

érvénytelenségének a megállapítására irányul. Ezekben az esetekben a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értékét kell a pertárgy értékeként figyelembe venni (EBH2000. 335., BH2009. 332.). Ez azt jelenti, hogy az ilyen tárgyú perekben a pertárgy értéke pontosan meghatározható, mert a kölcsönszerződésben szereplő kölcsön összege a pertárgy értéke.

A felperes elsődleges és másodlagos keresete az egész kölcsönszerződésre vonatkozott, ezért a fent kifejtettekre tekintettel a pertárgy értéke a kölcsön összege, azaz 8.000.000 forint.

Az Itv. 39. § (3) bekezdésében szabályozott és a felperes által a fellebbezésében hivatkozott meg nem határozható pertárgyérték csak a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelem esetén jöhetne szóba.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét helyesen 8.000.000 forintban határozta meg, amelynek alapulvételével döntött az alperesi jogi képviselő munkadíjáról. A jogi képviselő a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott munkadíját az elsőfokú bíróság a 3. § (6) bekezdés alapján a ténylegesen kifejtett munkával arányban csökkentette, a megállapítható összeghez képest azt 25%-ra mérsékelte, annak további csökkentésére nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság a jogi képviselő munkadíjának megállapítása körében eljárási szabálysértést nem követett el, és ezzel kapcsolatban a bizonyítási eljárás kiegészítésére nincs szükség.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezésre tekintettel kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a felperest terhelő, meg nem térülő költséget az állam viseli.

Budapest, 2016. október 13.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő